

Az én karácsonyom

Egy fagyos decemberi napon végre eljött karácsony szentestéje, a szeretet ünnepe.

A családommal vártuk a vendégeket, legalább tízen voltunk. Anyukám sokszor elmondta, hogy a karácsony arról szól, hogy együtt legyünk, de én mindig csak arra gondoltam, hogy mennyi ajándékot fogok kapni, és vajon mik lesznek azok.

Amikor megérkeztek a vendégek, úgy tódultak be az ajtón, mintha százan lettek volna, de nem ez volt a lényeg, hanem az, hogy én figyelembe sem vettem, amit anya mondott. Egész este csak arra tudtam gondolni, hogy szépek lesznek-e az ajándékok, amiket kapok majd. Ezt most már meg is bántam, hiszen a karácsony ünnepe akkor jó, ha mindenki boldog, hogy együtt lehetünk, és nem az ajándék a lényeg. Ezt akkor még nem vettem figyelembe, és emiatt nem lett olyan élvezetes a karácsonyi hangulat. Mikor elmentek a vendégek, én nem értettem, hogy mi történt. Most először fordult elő az, hogy nem élveztem a karácsonyt. Könnybe lábadt a szemem, és ijedtemben felfutottam a szobámba. Nem értettem, hogy miért nem voltam boldog. Csak sírtam, és sírtam. Anyukám belépett a szobaajtómon, és megkérdezte, hogy miért sírok? Elég haragosan válaszoltam, hogy azért, mert nem élveztem a karácsonyt. Anyukám pedig kedvesen, és érdeklődően kérdezte meg, hogy ezt, hogy értem. Én felháborodva mondtam neki, hogy nem örültem a sok ajándéknak. Anyukám először nem értette, hisz pont azokat az ajándékokat kaptam, amiket kértem. Ezután megkérdezte, hogy nem tetszenek nekem az ajándékok? Erre én elmagyaráztam neki, hogy tetszenek, csak nem volt olyan jó érzés, amikor megkaptam. Csak arra tudtam gondolni, hogy lehet, sőt biztos, hogy anyukámnak van igaza. Eddig mindig csak az ajándékokkal foglalkoztam, és nem néztem az ünnep szépségét, gyönyörűségét, lényegét. Lefeküdtem az ágyamra, belefűrtam a fejem a párnámba, és sírtam. Másnap reggel megkértem anyukámat, hogy hívjuk át megint a vendégeket. Anyukám pedig csak boldogan bólogatott. Este eljöttek a vendégek, én megpróbáltam nem az ajándékkal foglalkozni, hanem a játékkal. Sokat fogócskáztunk, bújócskáztunk, és rengeteget nevtünk.

Anyukám mosolyogva nézett rám, mert látta, hogy most már tudom, és értem is, hogy mi a karácsony lényege. Innentől csak a karácsony szépségét, és örömét láttam, és nem érdekelt, hogy milyen ajándékot kapok. Már csak azzal törődtem, hogy rengeteget játszak a családommal, és hogy mindenki boldog legyen.

Ettől a naptól fogva csak azt vártam egész évben, hogy jöjjön az a nap, ami megváltoztatta a véleményem a karácsony lényegéről, szépségéről.

Szekeres Izebella, 6.c